

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **H. T. C.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 9. 2016, č. j. CPR-15912-2/ČJ-2016-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 12. 2016, č. j. 17 A 96/2016 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem X. V únoru 2015 mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, neboť byl několikrát pravomocně odsouzen, a to za spáchání přečinu nebezpečného vyhrožování a zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy. Dne 13. 5. 2015 bylo na pracovišti Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“) zjištěno, že v době od 10. 5. 2015 do 13. 5. 2015 žalobce pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu, neboť jemu naposledy vydaný výjezdní příkaz byl platný do 9. 5. 2015.

V návaznosti na toto zjištění bylo téhož dne zahájeno řízení o jeho správním vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2016, č. j. KRPK-42732-67/ČJ-2015-190026-SO, pak správní orgán prvního stupně žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovil dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla.

[2] Žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Žalobní námitku týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu neshledal krajský soud důvodnou, neboť ze správního spisu jasně vyplývá, že od 10. 5. 2015 do 13. 5. 2015 žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, což ani sám ve správním řízení nerozporoval. Správní orgány rovněž zjišťovaly všechny skutečnosti svědčící jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce, zejména jeho rodinné poměry a vztah k manželce a synovi. Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by uložené opatření či doba trvání zákazu vstupu žalobce na území Evropské unie byly nepřiměřené. Žalobce na území České republiky pobýval bez platného povolení k pobytu. Zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění tak byly naplněny. Doba ve výši jedné třetiny maximální délky zákazu vstupu na území neshledal krajský soud vzhledem k předchozí trestné činnosti nepřiměřenou. Správní orgány přezkoumatelným způsobem posoudily přiměřenost dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, když vážily na jedné straně zájem na ochraně veřejného pořádku, který žalobce svou opakovanou trestnou činností závažně ohrožoval, a na druhé straně zásah do jeho rodinného života. Opakovaná trestná činnost svědčí o zjevné neúctě k zákonům státu, na jehož území chce žalobce pobývat. Pojem rodinného života je dle krajského soudu třeba vykládat s důrazem na fungující, nikoli pouze formální rodinné vztahy. K vazbě žalobce na svého nezletilého syna krajský soud uvedl, že ani doposud žalobce se synem nesdílel společnou domácnost vzhledem k značně dlouhému pobytu ve vazbě a ve výkonu trestu odnětí svobody. Krajský soud rovněž zohlednil, že manželka ani syn nejsou na žalobci finančně závislí, neboť celou rodinu i domácnost zajišťuje manželka, a ostatně jim nic nebrání, aby s žalobcem odcestovali do země původu.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami, náležitě se nezabýval skutkovým stavem věci a pouze převzal argumentaci žalované. Napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, krajský soud tak zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností i napadený rozsudek. Správní orgány porušily zásadu materiální pravdy, neboť nezjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch stěžovatele. Krajský soud se rovněž nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela

pokračování

nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu, zejména je třeba přihlédnout k polehčujícím okolnostem na straně stěžovatele. Správní orgány a krajský soud se dále dostatečně nezabývaly požadavkem přiměřenosti zásahu do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Soud „bagatelizoval“ délku jeho pobytu na území České republiky a jeho vazby soukromého a rodinného charakteru a správní orgány své závěry ohledně posouzení zákonných kritérií nijak neodůvodnily.

[4] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a podmínka povinného zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), avšak žádné takové vady neshledal.

[7] Úvodem Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Obsah, rozsah a kvalita žaloby či kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v žalobě, resp. kasační stížnosti vymezil své výhrady proti napadenému správnímu rozhodnutí, resp. napadenému soudnímu rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 6 As 125/2013 – 50, nebo ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 237/2014 – 40; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[8] Stěžovatel uplatnil své stížní námitky převážně v obecné rovině. Svou argumentaci o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a nepřihlédnutí ke specifickým případům nekonkretizoval žádnými tvrzeními o tom, jaké skutečnosti nebyly zohledněny nebo jaká specifika měl na mysli. Ve své kasační stížnosti rovněž konkrétně neuvedl, proč považoval uložené správní vyhoštění za nepřiměřený zásah. Jeho tvrzení o tom, že správní orgány nezkoumaly možný zásah do soukromého a rodinného života, je taktéž třeba pokládat za toliko obecné a postrádající bližšího vysvětlení. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo, než se přezkumu napadeného rozsudku, potažmo napadeného rozhodnutí, věnovat se stejnou mírou obecnosti.

[9] Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek jemu vytýkanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je z něj jasné patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jak uvažil o podstatných skutečnostech i jak smýšlel o jednotlivých žalobních námitkách. Pokud krajský soud vycházel ze správních rozhodnutí, jejichž argumentaci převzal také do napadeného rozsudku, nelze mu ničeho vytknout. Nejvyšší správní soud již v minulosti judikoval, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho

zřejmě, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Krajský soud navíc v projednávané věci nejen že konstatoval, že se závěry správních orgánů souhlasí a pokládá je za dostatečné a srozumitelné, ale také shrnul zjištěný skutkový stav a připojil vlastní stanovisko k podstatným okolnostem. Pokud se jeho hodnocení shodovalo s úvahami správních orgánů, bylo to dáno tím, že v jejich postupu neshledal žádných pochybení.

[10] Co se týče námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, Nejvyšší správní soud podotýká, že správní orgány i krajský soud vycházely z toho, že na území České republiky pobývá stěžovatelova manželka a nezletilý syn. Naproti tomu ve Vietnamu žije stěžovatelova dcera se svou rodinou a stěžovateli rodiče. Zohledňováno bylo dále to, že stěžovatel neovládá český jazyk a nemá zde žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby. Na území České republiky opakovaně páchal závažnou drogovou trestnou činnost, přičemž uložené trestní sankce ani výkon trestu neměly na stěžovatele žádný výchovný účinek. Stěžovatel přitom nepředestřel žádnou argumentaci, kterou by zpochybnil či rozporoval některá ze shora uvedených zjištění, a ani nesdělil žádné další podstatné okolnosti svého případu; správní soudy tedy nemohly jeho námitce přisvědčit. Nejvyšší správní soud navíc shledal, že se správní orgány situací stěžovatele zabývaly s požadovanou pečlivostí. Stěžovateli bylo umožněno se k podkladům rozhodnutí několikrát vyjádřit, správní orgány vyslechly stěžovatelovu manželku i syna, bylo provedeno šetření v místě jeho bydliště a vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování stěžovatele do země původu.

[11] Určení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podléhá správnímu uvážení, které podléhá pouze omezenému přezkumu v tom směru, zda správní rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 - 43). Správní orgán prvního stupně tuto dobu stanovil na jeden rok, zatímco zákon o pobytu cizinců umožňoval v daném případě stanovení až tří let, což Nejvyšší správní soud nepovažuje za excesivní. Přihlédnuto bylo k tomu, že stěžovatel dlouhodobě a závažným způsobem porušoval zákony České republiky a dopouštěl se zde závažné trestné činnosti. Za polehčující okolnost naopak bylo možno pokládat to, že se stěžovatel dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně dobrovolně. Učinil tak nicméně až v době, kdy se již neměl na území České republiky zdržovat.

[12] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát,

pokračování

(4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70, dostupné na <http://hudoc.echr.coe.int/>). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo na ochranu soukromého a rodinného života totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45). Je tedy v prvé řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.

[13] V posuzované věci se správní orgány otázkou přiměřenosti zásahu stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života z hlediska výše uvedených kritérií dostatečně zabývaly. Hodnotily přitom povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, jeho rodinnou situaci a zdravotní stav, jakož i rozsah vazeb na hostitelský stát. Tato kritéria posoudily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem. Správní orgány ani krajský soud nerozporovaly, že správní vyhoštění bude zásahem do stěžovatelova soukromého i rodinného života, neshledaly však existenci zásahu nepřiměřeného. Stěžovatel se na území České republiky opakovaně dopouštěl závažné trestné činnosti se zvlášť negativními společenskými následky, i přes relativně dlouhý pobyt na území České republiky se nikdy nenaučil českému jazyku a nemá zde žádné společenské, kulturní ani jiné významné vazby. Ohledně stěžovatelových rodinných vazeb je třeba zohlednit, že finanční chod domácnosti i výchovu stěžovatelova patnáctiletého syna zajišťuje především stěžovatelova manželka (mimo jiné z důvodu stěžovatelova opakovaného pobytu ve výkonu trestu a ve vazbě), stěžovatel byl pravomocně odsouzen za to, že manželce se zbraní v ruce vyhrožoval zabitím, a ve Vietnamu (odkud odešel až v dospělosti) má dceru s rodinou a rodiče. Nejvyšší správní soud se s posouzením přiměřenosti správního vyhoštění ze strany správních orgánů a krajského soudu ztotožňuje, a to tím spíše v situaci, kdy byla stížní argumentace i v tomto bodě toliko obecného rázu.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné činnosti, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu